

[Ib Nørlund.]

våben betragtes ikke længere som en fjernliggende mulighed i en konflikt på liv og død.

Derfor vil jeg altså spørge, om man ikke agter i de forsamlinger, hvor man befinder sig, og hvor den slags diskuteres, at gøre opmærksom på det overordentlig skadelige i, at man begynder at betragte anvendelse af atomvåben som den første som noget tilladeligt, som noget selvfølgeligt.

Den fg. forsvarsminister (Jørgen Peder Hansen):

Jo, vi har lagt mærke til, hvad Berlingske Tidende skriver i dag i denne artikel. Baggrunden for artiklens fremkomst er det netop afsluttede møde i NATOs atomplanlægningsgruppe — det, der er afsluttet i går; det fandt altså sted mandag og tirsdag. Selve indholdet af artiklen svarer, når vi vurderer den, til de forestillinger, som også er kommet til udtryk i det af hr. Ib Nørlund rejste spørgsmål til forsvarsministeren, som jeg altså svarer på, og afviger således ikke på nogen måde efter vores opfattelse fra den i 1969 vedtagne nye NATO-strategi om det fleksible gensvar.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg takker for oplysningen om, at den artikel svarer til, hvad der er forhandlet i atomgruppen; det vidste jeg ikke. Men hvis det er rigtigt, så er det ikke rigtigt, at der ikke er noget nyt i denne udvikling, for det fremgår af hele artiklen sted efter sted, at der er ved at ske en omlægning af atomstrategien, en planlægning af taktisk brug af atomvåben; jeg citerer: „... som så at sige inviterer til deres anerkendelse.“ Det er noget nyt, og det er det, jeg opfordrer regeringen til at benytte lejligheden til at tage afstand fra, for kun på den måde er der jo sammenhæng i, at man også afviser stationering af atomvåben i Danmark, hvad jeg går ud fra fortsat er dansk politik.

Den fg. forsvarsminister (Jørgen Peder Hansen):

På baggrund af de bemærkninger, som hr. Ib Nørlund lader falde her fra denne talerstol, kunne vi jo næsten få indtryk af, at der ligesom er en eskalering i forholdet imellem Øst og Vest. Jeg mener, at det modsatte

er tilfældet, og heldigvis tror jeg, vi alle kan være enige om, at præcis i disse uger og måneder oplever vi jo netop i Genève, at forhandlingerne er inde i en heldig fase, en heldig udvikling, som formentlig vil føre til, at der afholdes den afsluttende sikkerhedskonference, som man jo bl.a. både fra sovjetisk og fra USAs side er interesseret i at få afholdt. Der er altså ikke tale om efter min opfattelse, at der er en overhængende fare.

Jeg vil gøre opmærksom på, at NATO som alliance på ingen måde, på absolut ingen måde, er tænkt som værende en alliance, der skulle kunne gå til angreb; NATO-alliancen er alene tænkt som et forsvar, et vestligt forsvar, og kun hvis der med andre ord sker et overgreb på dette forsvar, vil NATO-alliancen komme i anvendelse. Det er dette, der er baggrunden for de diskussioner, man har ført, og intet andet.

Arentoft (FP):

Jeg vil gerne spørge den fungerende forsvarsminister, om ikke ministeren her vil berigtige både over for hr. Ib Nørlund og over for tingets øvrige medlemmer, at USA som sådan ikke kan initiere anvendelse af atomvåben. Anvendelse af atomvåben inden for NATO skal besluttet i de højeste politiske og militære organer.

Den fg. forsvarsminister (Jørgen Peder Hansen):

Det er en ting, jeg ikke har taget med i min besvarelse, fordi jeg ikke mente, det havde relation direkte til dette spørgsmål. Men på baggrund af det nu af hr. Arentoft stillede spørgsmål kan jeg bare svare ganske kort: enig.

Wilhjelm (VS):

Jeg vil gerne forsøge at få præciseret dette lidt ved et par tillægsspørgsmål. Vi ved jo godt, at der i 1969 blev ændret fra den massive gengældelsesstrategi til den såkaldt fleksible gengældelsesstrategi. Mener den fungerende forsvarsminister, at det kan komme ind under betegnelsen gengældelse, hvis NATO som første part anvender atomvåben — ja eller nej? Falder det ind under begrebet gengældelse?

Det andet spørgsmål: er den fungerende forsvarsminister klar over, at når man snak-